

РЕШЕНИЕ

№ 2458

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Величкова

Адриан Янев

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11324** по описа за **2020** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 285 и чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационната жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ срещу решение № 5020 от 29.09.2020 г., постановено по адм. д. № 2114 по описа за 2020 г. на Административен съд София – град, с което касаторът е осъден да заплати на Д. Т. М. сумата в размер на 350 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди.

В касационната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на решението. Счита, че не са налице обстоятелствата, посочени в чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС. Твърди, че в затвора са обособени спални места за непущачи и ответникът по касационната жалба не е изразил желание за настаняване в тези помещения. Неправилно били кредитирани свидетелските показания. Излага съображения, че присъденото обезщетение е завишено.

Ответникът по касационната жалба, чрез своя процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, III – ти касационен състав, в качеството си на

касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството пред Административен съд София град е образувано по искова молба на Д. Т. М. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) за присъждане на сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (стрес, депресия и дискомфорт), претърпени от ищеца в периода от 15.03.2019 г. - 28.03.2019 г. при престоя му в Затвора в [населено място] вследствие незаконосъобразни бездействия на затворническата администрация да го настанят в помещение за непушачи.

Съдът е установил от фактическа страна, че Д. Т. М. изтърпява в Затвора С. наложеното му с присъда наказание лишаване от свобода, като първоначално постъпва в 12-та група. На 15.03.2019 г. е преразпределен на територията на 7 – ма група, където килиите за непушачи били запълнени. На 27.03.2019 г. ищецът подава молба за преместване в помещение за непушачи, която е уважена от затворническата администрация, при което на 28.03.2019 г. лишението от свобода е настанено отново в 12-та група в спално помещение за непушачи.

Първоинстанционният съд е обсъдил показанията разпитания свидетел и е изложил подробни доводи защо е дава вяра на показанията му. Приел е, че ищецът е непушач, при което от настаняването в помещение за пушачи е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в дразнене на очите, затруднено дишане, стрес, изнервеност и нарушения на съня. В съдебния акт са изложени доводи, че затворническата администрация не е изпълнила задължението си по чл. 21, ал. 4 ППЗИНЗС, изискващо във всяка затворническа група да се обособяват спални помещения за настаняване на непушачи. Въз основа на това е направил извод, че това бездействие е в нарушение на разпоредбата на чл. 3 ЗИНЗС, тъй като ищецът е бил поставен за две седмици в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, които са унижаващи човешкото достойнство. Достигнал е до изводи, че не се касае за невисок интензитет на негативни вътрешни изживявания, без конкретно увреждане на здравето, при което е приел, че дължимото обезщетение е в размер на 350 лева, до който размер е уважена исковата претенция, а разликата до предявения размер е отхвърлена.

Решението е валидно, допустимо и правилно. Не са налице сочените от касаторите отменителни основания. Съдът е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и във връзка с възраженията на страните и въз основа на това е направил верни правни изводи, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Мотивираният извод за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното.

Изцяло неоснователни са оплакванията за неправилно кредитиране на свидетелските показания, доколкото първоинстанционният съд е изложил подробни и обосновани мотиви защо дава вяра на свидетелските показания, т. е. не са допуснати нарушения при формиране на преценката на същите.

Съгласно чл. 284, ал. 1 и 2 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по

изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 ЗИНЗС. В случаите по чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора.

Неоснователни са доводите на касатора за нарушение на материалния закон. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно е необходимо да бъде установено неизпълнение на фактическо действие от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. В настоящия случай не е изпълнено задължението по чл. 21, ал. 4 ППЗИНЗС, изискващо във всяка затворническа група да се обособяват спални помещения за настаняване на непушачи. Действително в 7 – ма група са обособени спални помещения за непушачи, но същите са били запълнени, което довело настаняване на лишения от свобода в килия за пушачи.

Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Съгласно чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в неосигуряване на подходящи битови условия, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Преместването на ищеца в килия с пушачи за половин месец представлява създаване на неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, които са унижаващи човешкото достойнство. Това е довело до причиняването на неимуществени вреди, изразяващи се в дразнене на очите, затруднено дишане, стрес, изнервеност и нарушения на съня.

Във връзка с размера на конкретното обезщетение, съдът правилно и обосновано е съобразил обективните условия и тяхното отражение върху конкретното лице, времетраенето на престоя в тези условия, въз основа на което изводът му за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното и правилно прилагане на закона.

Неоснователни са доводите за недължимост на направените от Д. М. разноски за заплащане на адвокатски хонорар, тъй като съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК такива му се дължат съответни на уважената част на иска. От представения договор за правна помощ се установява плащането на адвокатското възнаграждение и присъждането на разноските не поставено в зависимост от обстоятелство, че ищецът е освободен от заплащането на държавна такса по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5020 от 29.09.2020 г., постановено по адм. д. № 2114 по описа за 2020 г. на Административен съд София – град, 15 – ти състав.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: